

STEENBERGSE VLIET EN VOLKERAK 28 juni

Op de grens van de vakantie, stond deze tocht nog op de kalender. Een combinatietocht van een riviertje met een stuk stroom, klein en groot water als aantrekkingspool voor de clubleden, voor elk wat wils was het idee en binnen ieders vaarmogelijkheden, mits een zekere bootgewenning. Groot was de opkomst niet, maar het was aangenaam gezelschap! Procentueel waren de vrouwen goed vertegenwoordigd, opnieuw 30%. Ze laten van zich spreken en als ik nu al uit de biecht klap, in het najaar werd het zelfs fiftyfifty. Noteer dat maar alvast in onze analen.

Enfin, gezien Wilfried al wat boten op de clubkar had liggen, mocht Pol voor éénmaal zijn mobilhome aan de kant schuiven. Met twee auto's en 7 boten zochten we ons een weg naar het bovensas op de Vliet. En gezien Steenbergen maar een steenworp ver van Schoten ligt, waren we snel ter plekken. Daarenboven vonden we bijna blindelings de instapplaats aan het bovensas. Weer een pluspunt in ons vaarboek. De auto's verplaatsen werd de volgende opdracht. We hadden het traject wat beter bestudeerd en de boogscheut van amper 10 km werd een schot in de roos. In Dinteloord was er in het haventje een steiger, parkeerplaats en een herberg! Perfect! We konden onze vaartrip van 24 km aanvangen met een visioen in het achterhoofd. We waren dan ook snel terug op onze startplaats. Hier geen verkleumden, noch ontmoedigden, noch vertwijfelden, daar was de wachttijd te kort voor. Ze hadden amper tijd gevonden om naar hun boterhammen te kijken of een kleine boodschap te doen. Voor een grote moest er zelfs al een time-out gevraagd worden.

Wie er ook ongevraagd op de afspraak was, was mister wind, onze achtste man, zowel langs de kant als op het water. Hij beloofde ons nu al animatie op het Volkerak, de lieverd.

Om de spieren wat op te warmen, begon hij onmiddellijk met een frisse bries op kop te serveren. Voor sommige vraatzuchtige van daarnet, kwam het zuur hen al in de mond. Doortrekken of blijven sputteren, aan ons de keuze. Met zevenen trokken we aan de peddels, met als eerste doel, het voor ons gerenommeerd dorp, De Heen. Is het niet voor zijn pannenkoeken, dan is het voor zijn Kerstrozen. In Nederlandse normen, valt daar steeds iets te beleven.

Volgens huisregel 22bis, van het jaar 2008, nam Pol de kop, met zijn klassieke, gedegen peddelslag. De rest kon naar believen kijken naar zijn rug. Hoe dichter hoe breder, hoe verder hoe fijner. Fijn vond ik het achteraan, ik keek met veel plezier op Riets rug, die zich kromde bij elke nieuwe windstoot. Het feit dat ik naar haar keek deed haar goed. Uiteraard niet om mijn belangstelling, wel om het gevoel niet de hekkensluis te zijn van de groep. Er kwamen meerdere gevoelens los die dag, heb ik gemerkt. Als een geslepen vos, sloop Wilfried, bocht na bocht uit het vizier van de wind. Aan de rustigste oeverzijde trok hij zijn oude, vermoeide Isère, knarsend en kreunend richting benedensas. Ook hij had begrip voor de pensioenleeftijd van zijn oud gediende en hier, geholpen door een flinke zucht, verlichte zijn geest, en werd het idee geboren voor een nieuwe telg in ons kajakland. (Bloem zou er goed mee varen, hopelijk hij later ook !?)

Ik had, met Charly's toestemming zijn goede peddel in bruikleen. Het was even wennen aan de iets andere greep dan de mijne. Norbert kreeg mijn "nieuwe" in de mot en kon de verleiding niet weerstaan hem ook eens te proberen. Dus wisselden we van gereedschap. Met Norberts kwart gedraaide bladen, was het zeker wennen aan de nieuwe peddelslag. Alzo vormde zich achteraan een triootje dat wat ruimte nodig had voor experimenteren.

Het voorop liggend trio had hier weinig oog voor, zwoegend in het zog van meester Pol. Wijselijk hield die halt bij de ingang naar De Heen. De gelederen sloten zich en als volwaardige club peddelden we de haven in. De deuren van het pannenkoekenhuis waren net opengezwaaid, de stoelen stonden binnen nog op de tafels, als de eerste bestellingen werden genoteerd. Zelfs een vissoepje voor een “hartige” werden op het briefje neergeschreven. We moesten sommigen afremmen, zoniet werd het een drie- of viergangen menu. De chef in de keuken kon nu het hoge ritme al niet aan. We waren hier niet direct weg. Gezien we onze achtste man niet hadden uitgenodigd, was die mis tevreden. Dit liet hij duidelijk merken, met gemak zwiepte hij de kruinen van boom en struik, heen en weer. Hij leek duidelijk ontstemd en waarschuwde nu reeds voor overvolle magen.

Na dit culinair oponthoud, werden de bootjes terug te water gelaten, om het ruime sop te kiezen. En sop was er op het Volkerak. Tot Wilfrieds opluchting, stuwde men ons eindelijk voorwaarts. Eindelijk kon techniek het nog eens halen op brute kracht. Het werd even wennen aan de nieuwe situatie. De wind toonde zich in den beginnen begripvol. Hij duwde de golfjes langzaam voor zich uit, maar geleidelijk aan duwde die harder en harder. De witte koppen vertoonde zich vaker en vaker rond de kajaks. Ons groepje verbrokkelde ziender ogen. Veel grootwater discipline hebben wij nog steeds niet. Vooraan gaf Wilfried wat technische uitleg aan Martinique, terwijl ik mij in het zog van Pol vastbeet. Dirk lag in tweestrijd met zichzelf, bij ons blijven of zich laten afzakken naar de achterhoede, die gevormd werd door Riet en Norbert. Riet liet zich door al dat geharrewar rondom zich, niet uit evenwicht brengen, maar peddelde wijselijk op eigen tempo richting Dintel. Norbert (zeewaardig) hield een oogje in het zeil en was onze waardige laatste man (met dank). Halverwege herenigde de groep zich, hield een korte rustpauze, om daarna in min of meer gelijke omstandigheden deel twee af te haspelen. Pol nam kordaat de kop en bereikte als eerste de monding van de Dintel.

Daar posteerde hij zich als lichtschip, baken in de branding. Een mikpunt voor de anderen, een voor een gleden onze kajaks de rustige Dintel op. Tijd om je haar te fatsoeneren, je brilglazen te kuisen, het water van je spatzeil te vegen en een slokje te drinken voor degenen die slangloos waren.

Het laatste stuk naar Dinteloord vaarden we uit de wind, die had blijkbaar afscheid genomen van ons en bleef op het Volkerak bakkeleien.

De auto's stonden nog keurig aan de kant. Het ponton hielp ons de kademuur te overwinnen en de bootjes werden netjes op hun plaats geschoven.

Met een droog pak zochten we ons een plekje in de zon op het terras van die ene wonderbaarlijke herberg. Eén nadeel, alle stoelen waren nog geketend en de sleutel was zoek. We lieten het niet aan ons hart komen, keken de andere gebruikers het terras af en namen hun vrije stoelen in. De echte stoelendans was begonnen, ieder plaatste zijn verovering in de stand en hoek naar believen en lieten het heerlijke vocht binnendruppelen.

Een oord om terug te komen !!

Ferre